

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beier een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 45. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf n 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreeselijke avond; 175. De gevluichte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van t Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prarie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleinvoet; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert, Baesrode.

A. HANS KINDERBIBLIOTHEEK.

Nr. 63.

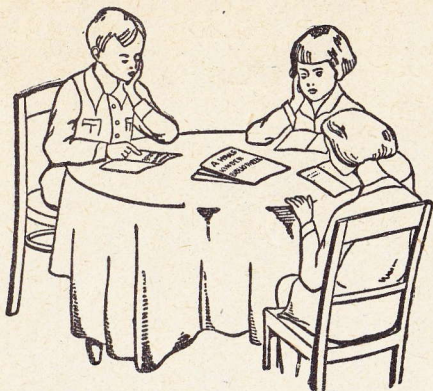
Tweede druk.

Sinterklaas op de Heide

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS.

Nr. 63.

Tweede druk.

Sinterklaas op de Heide

Uitgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

SINTERKLAAS OP DE HEIDE.

't Werd Sinte Greef. In veel streken is dat een feest als Sinterklaas of Sint Maarten. Ook Sinte Greef komt geschenken brengen, maar niet in December als Sinterklaas of in November als Sint Maarten, doch op half-Vasten, dus in of tegen de Lente.

En in een huisje te Mechelen zaten vader, moeder en de kinderen, over het feest te spreken. Ook oom Bernard was er bij en luisterde. Maar toen nam hij het woord.

— Ja, Sinte Greef is een kindervriend, zei hij. En Sinterklaas ook. En nu ga ik u eens iets vertellen van Sinterklaas, wat echt gebeurd is, en nog niet lang geleden ! 't Was tijdens den oorlog. Ik verbleef toen eenige dagen in Limburg, zooals uw vader en moeder wel weten.

— Gij waart weggelopen, oom ! zei Gustaaf, het oudste der kinderen.

— Juist, want de Duitschers wilden me voor hun leger doen werken. En dat weigerde ik. Liever verliet

ik de stad. Ik wou me naar Holland begeven. Ik had een goeden vriend in Limburg, die vroeger met mij in het arsenaal, hier te Mechelen was geweest (1). En ik besloot naar hem te gaan. Hij woonde dicht bij Holland. En zeker zou hij me wel willen helpen, om daar te geraken. Om nu kort te vertellen, ik kwam in Limburg aan bij mijn vriend. Die was tevreden mij eens terug te zien. En hij zou me wel in Holland brengen. Nadat ik een paar dagen bij hem had verbleven, leidde hij mij naar een hutje op de heide. Het stond daar eenzaam. 't Was een armoedig gedoe. Maar er woonden zulke brave menschen. 't Waren een oude man en vrouw, die een meisje van een jaar of zes bij zich hadden. Ik moest nu in dit hutje blijven, tot een gids me daar zou halen om me in Holland te helpen.

Die oude man, Martens, heette hij, vertelde me, dat het meisje zijn kleinkind was. Haar moeder was al voor den oorlog gestorven en haar vader streed aan 't front. Grootvader en grootmoeder zorgden voor Liesje, zoo heette het kind. Zij waren zeer verdrietig. Ze hadden in een jaar geen nieuws meer van hun zoon, Liesje's vader, gehoord. En ze dachten altijd maar dat hij gesneuveld moest zijn. 't Was zoo moeilijk toen een brief te ontvangen of te verzenden. De Duitschers letten op alles. En hier waren ze bijzonder streng, omdat

---

(1) Het arsenaal te Mechelen, is een groot werkhuis voor de spoorwegen.

eenige jonge lieden uit het dorp naar Holland gevlucht waren.

Ik bemoedigde de oude lieden. Ik was er reeds drie dagen. Het werd vijf December, den dag vóór Sinterklaas. Ik dacht aan het kinderfeest. O, in vele gezinnen kon er nu geen vreugde zijn. Vader was er niet. Of men had angst over een grooten broer.

Zoo zat ik zelf wat treurig in dat hutje. Maar op eens keek ik verwonderd op. Door het raam zag ik een ruiter naderen. En het was waarlijk Sinterklaas met zijn knechtje.

— Liesje, Liesje ! riep ik verheugd. Daar komt Sinterklaas ! Hij brengt u zeker geschenken. De brave man vergeet u niet al is het oorlog !

Grootvader en grootmoeder waren ook zeer verwonderd. Zulk een bezoek hadden ze waarlijk niet verwacht.

Sinterklaas bleef bij de hut staan. Hij steeg af. Het knechtje paste op het paard en de Heilige kwam binnen.

— Goeden avond, zei hij. Ik weet, dat er hier een kindje woont, van een soldaat. En ik kom het bezoeken. Ha, daar is het...

Liesje was toch wat bang weggekropen achter grootmoeder. Maar Martens bracht het kind bij Sinterklaas. En toen had Liesje geen vrees meer. Ze gaf den kindervriend een hand en lachte hem toe.

— En moogt gij van de Duitschers rond gaan? vroeg ik.

— Wel, ik moest het aan den kommandant vragen, zei Sinterklaas. Hij schudde het hoofd. Maar toen zei hij dat hij thuis ook drie kinderen had. En ja, hij mocht rondrijden. Maar om zeven uur moet ik weer binnen zijn. Dus veel tijd heb ik niet. En 'k moet nog andere huisjes op de heide bezoeken.

Sinterklaas gaf aan Liesje een popje en eenige koeven. Wat was het kindje blij.

— Nu moet ik grootvader eens alleen spreken en ook dezen mijnheer, die bij u verblijft, zei Sinterklaas.

Die mijnheer was ik. En met den ouden man en Sinterklaas gingen we in een klein achterkamertje. Daar was het al heelemaal donker. Grootvader stak een eindje kaars aan.

— Ik heb voor u ook een geschenk hernam Sinterklaas tot den ouden man.

Van onder zijn mantel haalde hij een pakje brieven

— Ik maak van deze gelegenheid gebruik, om ook briefdrager te zijn, sprak hij. Reeds eenigen tijd lagen bij een vriend een hoop brieven van 't front, over Holland hier binnen gesmokkeld. Maar mijn vriend kon ze niet rondbrengen, omdat de Duitschers hem al eenige malen afgetast hebben. Nu doe ik het. Ik mag immers rond rijden. De kommandant moet het me niet kwalijk nemen, dat ik hem bij den neus heb, maar ieder schermt voor zijn volk. En Martens, ik heb voor u ook een brief.

— O, van mijn zoon ? vroeg de oude man outroerd.

— Dat denk ik ! zei Sinterklaas.

Wat was ze ontsteld...

— Goddank, eindelijk nieuws ! Maar ik geloof, dat ik u herken. Ge zijt mijnheer Van Zonhoven, sprak Martens.

— Ja, dat is zoo, zei Sinterklaas.

De echte Sinterklaas kon nu van Spanje niet naar de oorlogslanden komen. En daarom vervulde de heer Van Zonhoven zijn werk. Hij vertelde dat eenige rijke en welgestelde menschen van het dorp geld hadden verzameld om aan de arme kinderen een blijden Sinterklaasdag te bezorgen.

— En ik ben gelukkig aan zooveel ouders nieuws van hun zoon, aan vrouwen van hun man te brengen, hernam de heer Van Zonhoven. Dus verricht ik een dubbele taak.

— En nooit zal Sinterklaas zoo welkom geweest zijn als nu, sprak ik ontroerd.

— Wel ik heb voor u ook een boodschap, hernam de heer Van Zonhoven. Ik ben van veel op de hoogte. Vannacht om een uur komt een gids u halen. Morgen zult gij in Holland zijn, als alles goed gaat.

We keerden nu in de andere kamer terug. Sinterklaas had ons alleen geroepen, omdat kinderen niets over die brieven moesten hooren. Sommige kleinen zouden wel eens tot anderen een onvoorzichtig woord kunnen gesproken hebben. En men moest zoo voorzichtig zijn.

Ook daarom bleef het knechtje buiten. Het moest op het paard passen. Maar nu mocht het in huis treden. Liesje moest het zwarte mannetje ook eens bezien.

Toen vertrokken de bezoekers. Grootvader vertelde stil het nieuws aan zijn vrouw. En terwijl Liesje met haar popje speelde, lazen de oudjes den brief van hun jongen. Deze was nog goed gezond. En hij stuurde cok wat geld. Hij had nog altijd goeden moed.

Ja, het was een blijde Sinterklaasavond. Grootvader en grootmoeder hadden aan Liesje nooit iets van hun onrust laten merken. Elken avond voor haar bedje bad het kind voor vaderke. Het deed het ook nu. De oude menschen stonden ontroerd bij haar. Ze wisten nu, dat hun zoon nog leefde.

Ik ging dien nacht niet te bed. Het zou niet de moeite meer waard zijn. Martens bleef bij me. Grootmoeder sliep wat.

Maar toen er om een uur op eens zacht geklopt werd en Martens de deur opende, stond zijn vrouw ook op. Ze wilde me nog eens goede reis wenschen. En ja, de gids was daar, om me te halen. Ik dankte de goede menschen. Ze wilden geen belooning aannemen, maar ik liet toch wat geld op tafel achter. De oude lieden hadden het niet breed...

Met den gids trok ik over de donkere heide. We moesten wel twee uur ver gaan. Toen kwamen we aan een huis, waar men ons verwachtte. We bleven niet binnen, maar stapten in den tuin. Daar opende de gids een riool. Onderweg had hij mij al verteld, hoe ik in Holland kon komen. Aan de grens stond een versperring met electriciteit op de middelste draden. En

wie aan deze draden raakte,, werd gedood. Over die versperring kon ik niet. Maar in den bodem er onder liep een riool naar de rivier. Als ik nu door die buis kroop kwam ik zonder gevaar in Nederland. Het zou geen aangename reis zijn.. Maar zoo nauw konden we toen niet zien.

En in dezen tuin was een opening naar het riool. Ik gaf den gids de hand en liet me zakken. Dan legde ik me neer. Bah, wat een lucht ! Ik kreeg het eerst zeer benauwd. Het was of ik levend begraven werd. De buis was niet zeer wijd. Er kon juist een man door kruipen. Ik vatte moed. Na een vijf minuten kan ik aan de rivierzijde zijn. Vooruit dus ! En daar gleeed ik door het slijk. Natuurlijk hield ik er mond en neus goed boven. Op eens schrok ik geweldig. Ik voelde een kriebeling in mijn haar, mijn hals en op mijn rug en hoorde gepiep ! Dat moest een rat geweest zijn, die over me liep, en zeker zoo erg verschoot als ik... Ik krabbelde verder. Kwam er dan geen eind aan die buis ! Ik haalde moeilijk adem. Sommige oogenblikken was ik waarlijk bang. Ik moest eens niet meer uit die pijp geraken ! Doch dan zei ik tot me zelf dat ik niet flauw mocht zijn ! De gids zou me immers niet bedriegen.

Eindelijk voelde ik koude lucht in mijn gelaat. Ik moest bij het einde zijn. En ja, hoor, 'k ademde vrij'er. En eensklaps zat ik met mijn hoofd buiten de buis. Nu moest ik oppassen niet in de rivier te vallen. Voorzichtig kroop ik heelemaal buiten. En ik stond nu op

de helling van den oever in Holland. Welk een vreugde !

De gids had me uitgelegd hoe ik nu naar een herbergje moest gaan. Daar zou hij mij verder helpen. 'k Moest maar zeggen, dat ik uit het riool gekropen was.

'k Zat vol modder ! En zoo bij iemand aankloppen ! En dan nog in den nacht. Maar ja, in oorlogstijd zijn de menschen aan zeer vreemde dingen gewoon !

Ik bereikte de herberg en klopte. Een man deed open.

— Wie daar ? vroeg hij.

— Ik kom uit het riool, antwoordde ik.

— Ha, zoo ! kom al achter !

— Hij leidde mij in een bijgebouw. Daar maakte hij vuur in een kachelkje.

— Ja, ja, uit het riool, we kennen dat, zei hij vriendelijk. Ge ziet er uit als de zwarte knecht van Sinterklaas, die hier vanavond op ronde was.

— Maar die had zeker wel niet zoo'n lucht bij zich ? vroeg ik.

— Neen ! Och, vriend, we hebben water en zeep en ook schoon goed. We zijn aan zulke bezoeken gewoon. Flips is mijn broer, vertelde de waard.

— Mijn gids ... vroeg ik.

— Ja. En hij heeft al veel menschen uit België hier gebracht. De Duitschers kennen dat riool niet. En hun versperring er boven kon dus niet veel deren. Maar het is een vuile weg, hé !

— Och, men doet veel voor de vrijheid, zei ik.

De goede man verwarmde een kuip water, haalde ondergoed en een pak kleeren. Ge kunt denken dat ik me gretig wiesch en verschoonde ! Een half uur later lag ik warm in bed. En ik dacht aan den goeden Sinterklaas op de heide, aan Liesje en haar vader. Ik had beloofd van uit Holland een langen brief naar dien vader te schrijven.

Den volgenden dag kocht ik nieuwe kleeren en ondergoed, betaalde ik mijn helper voor al zijn moiete en reisde ik verder. En nu het morgen Sinte Greef is en ik in de winkels al dat lekkers zag, juist op Sinterklaas, dacht ik zoo sterk aan die geschiedenis, eindigde oom.

— En is Liesje's vader teruggekeerd ? vroeg een der meisjes.

— Ja, hoor ! Kort na den wapenstilstand, in 1918 nog, toen ik naar Mechelen teruggekeerd was, ben ik eens naar Limburg gereisd. Daar wonen veel brave menschen zooals ik er had leeren kennen. En ik ontmoette Martens en zijn vrouw en Liesje en haar vader. En dan Flips, den gids en mijnheer Van Zonhoven. Ik was blij hen allen terug te zien. We hebben natuurlijk over alles nog eens uitvoerig gesproken.

Zoo hoorden de kinderen die vertelling van oom.

Nu was Sinterklaas plezieriger geweest en zoo zou het ook met Sinte Greef zijn Want zonder vrede kan men geen waar genoegen hebben.

EEN SIMPELHEIMER STRAFOEFENING.

Een brave rivierkreeft verdwaalde eens en landde in Simpelheim aan. Van alle kanten kwamen de inwoners aanloopen, vormden een kring en gaapten het vreemde schepsel aan.

— Een booze geest ! fluisterde er een.

— Ik houd het voor een toovenaar ! zei een ander.

— Neen, mannen ! sprak een eerbare kleermaker, gij vergist u zekerlijk. Ziet eens de schaar, welke hij draagt. Als 't geen man van mijn vak is, dan staat mijn verstand stil ».

Dit woord vond algemeenen bijval. « Ja, ja, 't is een kleermaker ! » riepen allen.

Zij wilden zich echter verzekeren van de waarheid en haalden daarom een groot stuk laken. De kreeft kroop er over, voor- en achterwaarts, links en rechts

— Hij meet een patroon uit voor een nieuw modischen frak ! riep de baas.

Vlug nam hij zijn groote schaar en knipte het diep i.a. Helaas ! hij verknipte het geheele stuk laken, zoodat het nergens toe deugde.

Toen de burgemeester dit merkte, riep hij op staanden voet den raad bijeen. Die zou uitmaken, met welk schepsel men hier te doen had. Doch alle heeren zaten met de handen in 't haar en krabden zich achter de coren. Eindelijk schraapte de Secretaris de keel en vroeg verlof tot spreken.

— Ziet. achtbare mannen ! zei hij, ik heb veel gereisd van mijn leven. Wel twee uur gaans rondom Simpelheim heb ik de wereld rond geworven. Doch zulk een wezen heb ik nog nooit op mijn weg ontmoet. Ik geloof echter niet ver mis te wezen, als ik het voor een ijsbeer houd. Daarvan heb ik wel eens gehoord. Mogelijk ook is het een hert of een ooievaar. Ik durf er evenwel niet op zweren.

Bij deze woorden wilde de man het dier opnemen ; maar de kreeft was hem te vlug en kneep de hand van den geleerden secretaris tusschen zijn scharen.

— O wee ! au ! o wee ! Een moordenaar ! riep de man jammerend uit.

— Een moordenaar ! klonk het ernstig uit den mond van den burgemeester.

— Een moordenaar ! herhaalden al de raadsleden.

— Welke straf moet het monster ondergaan ? vroeg de burgemeester.

— Ik stel voor, sprak de secretaris met klagende stem, dat wij het den dood door water doen sterven.

Allen bogen diep het hoofd ten teken van goedkeuring. De burgemeester belastte den veldwachter met de voltrekking van het vonnis. Deze deed den moordenaar voorzichtig in een mand kruipen en droeg hem, door geheel Simpelheim gevolgd, naar de naburige beek. Ter plaatse gekomen zei de burgemeester.

— Geachte burgers en burgeressen, lieve onderdanen. Gij allen zijt getuige geweest van de misdaad dezes onbekenden boosdoeners. Wij hebben hem op

beeterdaad betrapt. Alzoo verdient hij te sterven. Die naar, doe uw plicht !

Bij deze woorden slingerde de veldwachter den kreeft in de schuimende beek. Een zucht ontsnapte aller borst en trotsch op hun snuggere daad, keerden zij naar hun haardsteden. En de kreeft zwom welgezind heen !

KEIZER KARELS SCHOOLBEZOEK.

De leerlingen stonden in rijen geschaard :
De Keizer zou examineeren ;
Hij zou onderzoeken, wie braaf was of niet,
Wie vlijtig of lui bij het leeren.

Toen deden de leerlingen allen hun best
In 't rekenen, schrijven en lezen :
Zij wisten het wel : wie onwetend was,
Die had 's Keizers straffe te vreezen.

De les was geëindigd ; de Keizer beval
Den leerlingen, tot hem te komen :
Hij plaatste toen aan zijn rechterhand
De vlijtigen en de vromen.

Daar stonden de knapen, met naakten voet
De grof linnen kiel om de schouders ;

Zij zagen verlegen den Keizer aan,
Die zonen van ned'rige ouders.

En zie ! aan de linkerkant van den Vorst,
In zijde gedost en fijn laken,
Stond menig vertroeteld edelmanszoon,
Den blos der schaamte op de kaken.

De Keizer zag rechts en sprak goedig en zacht,
Met vriend'lijken glans in de oogen :
« Dank voor uw gedrag, beste jongens ! heb dank !
Ik zal om uw deugd u verhoogen.

Al zijn uw ouders niet rijk en voornaam,
Al draagt gij geen kostbare kleêren :
Ik geef niet om rijkdom, voornaamheid en kleed,
Den deugdzamen man wil ik eeren.»

Doch dreigend sprak hij tot degenen, die graag
Op rijkdom en stand wilden bouwen :
« Gaat, luijaards ! Gedraagt u veel beter voortaan !
Of, 'k zweer 't uw gedrag zal u rouwen !

En beeldt u niets in op ad'lijken naam :
Hij zal u voorwaar, anders schaden !
Ik geef voor uw edele namen geen zier,
Maar eisch van u edele daden ! »

En wat keizer Karel de Groote eens sprak,

Dat mag ik zoowaar nog wel hooren ;
Het klinke der jeugd in de school en te huis,
In den staat klinke het d'ouders in de ooren.

VAN EEN AAP,
DIE VOOR KINDERMEID WILDE SPELEN.

Op het bovendeel van het kasteel te Walle, bij Beveren in het land van Waas ziet men, of zag men, de afbeelding van een aap. En luister nu waarom men daar zoo'n beestje had gebeiteld.

Meer dan drie honderd jaar geleden woonde op dit slot de edele familie Triest.

Dikwijls stonden er kinderen voor het buitengoed, want men had daar een aap. En toen kende men die dieren nog zoo goed niet in ons land als nu. Iemand uit de familie die in verre landen op reis geweest was, had dien aap meegebracht.

Ge kunt wel denken dat de kinderen van Beveren veel plezier hadden, als ze het koddig dier in de boomen zag klimmen en grimassen maken.

De aap kon zoo kluchtig de menschen nadoen. Maar zekeren dag werd dit dier zeer gevaarlijk voor het jongste kind der familie, dat nog in de wieg lag.

Een kindermeid was gelast met de zorg over den kleine. Eens wilde ze haastig een boodschap doen. Het kind sliep. En de meid meende, dat ze nu wel even

weg kon. Het was een prachtige Zomernamiddag. Het raam stond open. En met de lucht kwamen de geuren der bloemen uit het park naar binnen.

De meid vertrok. O, ze moest maar even op een boerderij zijn, vlak bij het kasteel.

Pas was ze weg, of door het open raam kroop de aap binnen. Hij nam het kind uit de wieg en klom er mee vlug langs een goot naar het dak van den hoogen stal. En daar zette hij zich parmantig neer, als ware hij nu zelf kindermeid. En de kleine sliep rustig door.

Spoedig keerde de meid terug. Ze had toch geen rust gehad. Ze wist wel, dat ze de kleine niet alleen mocht laten. O, wat schrok ze, toen ze de wieg leeg zag. Zou mevrouw om het kind gekomen zijn. Betje, zoo heette de meid, zou dan streng berispt worden. Ze had nu spijt over haar ongehoorzaamheid.

Het kind, in de armen van den aap daar boven, was wakker geworden en begon te schreien. Betje hoorde dit en keek op. O, wat was ze ontsteld!

Ginder op het dak zat de aap met het arme wicht. Als hij het losliet, zou het te pletter vallen.

Angstig liep de meid naar de keuken en vertelde er, wat er gebeurd was. Het gansche personeel kwam op de been. En ook de ouders snelden doodsbenauwd naar buiten.

Om het kind te paaien wiegde de aap het in zijn armen, zooals hij de kindermeid had zien doen. Maar niemand had nu lust om met die koddige gebaren te lachen.

Wat moest men doen? Als er iemand naar boven klom, zou de aap vluchten. En hoe gemakkelijk kon hij dan den kleine laten vallen!

Een der knechten kwam op een goede gedachte.

— De aap doet alles na, zei hij. Laten we de wieg buiten zetten! Dan zal hij zeker het kind daarin leggen, gelijk de meid het doet. Maar dan mogen wij er niet bij blijven staan.

En dit werd nu gedaan. Men zette de wieg op de binnenplaats. En allen gingen in huis. Ze wachtten af, wat het dier zou doen. Ze keken voorzichtig door een raam.

En waarlijk, de aap daalde stil langs de goot neer. Met een der voorpooten hield hij het kind tegen zich. Hij bereikte veilig den grond en legde het wichtje in de wieg, welke hij dan begon te schommelen. Maar nu snelden de knechten toe. En het beest, dat voor kindermeid wilde spelen, vluchtte verschrikt heen. In een oogwenk zat hij weer op het dak, gelukkig zonder het kindje nu.

Betje moest dan bekennen, dat zij haar post verlaten had. Ze deed het weenend en beloofde voortaan beter op te passen.

Maar de heer Triest wilde thans den aap niet langer houden en schonk hem aan een vriend.

Ter herinnering aan het voorval, liet hij in den muur een steenen aap beitelen.

Men beweert dat dit kindje later de beroemde bisschop van Gent, Antoon Triest, werd, een weltoener

der armen, een beschermer der kunsten en de grondlegger van den Gentsche bloementeelt. Antoon Triest stierf op 81 jarigen leeftijd in 1657. Hij werd begraven in de Sint Baafskerk te Gent.

Maar of hij het waarlijk was, die als kind zulk een gevaarlijk avontuurtje had, kunnen we niet verzekeren.

WAT EEN KOKOSBOOM AL GEEFT.

Zeker reiziger trok door brandende heete streken, waar men met smachtend verlangen naar beschaduwde plekje uitziet. Er zijn slechts enkele, ver van elkander verwijderde woningen, waar men een weinig kan uitrusten. Hijgende en uitgeput door vermoeidheid, terwijl de heete lucht, die hij inademde, zijn brandende dorst nog vermeerderde, bemerkte hij eindelijk een alleenstaande hut. Deze was omgeven van eenige boomen, wier kruinen op lange, rechte en slanke stammen rustten. Grootte, als vederen gespleten bladeren, kronkelden op een hoogst sierlijke wijze die statige stammen en gaven aan 't geheel en prachtig en liefelijk aanzien. De grond rondom de hut was echter volkomen onbebouwd en er was geen spoor van landbouw te zien. Het gezicht alleen van dit verkwikkend lommer bezielde den uitgeputten reiziger met nieuwen moed. Hij spande zijn weinige, hem nog overgebleven krachten

in, omdat eenvoudige verblijf spoedig te bereiken. en weldra werd hij met de meeste gastvrijheid onder het schamele dak ontvangen.

De gastheer, den toestand van afmatting en vermoeyenis, waarin zijn gast verkeerde, duidelijk bespeurende, diende hem terstond een zuurachtigen drank toe, die hem weder geheel tot zich zelve bracht. Nadat de reiziger wat uitgerust was, noodigde de Indiaan hem uit zijn eenvoudig maal met hem te deelen. Hij dischte verscheidene spijzen in eigenaardig bruin en gepolijst vaatwerk op. En hij voegde er ook nog een bijzonder geurigen wijn bij. Toen de maaltijd geëindigd was, bood hij zijn gast nog sappige confituren aan en besloot met een glas zeer goeden brandewijn.

Onze reiziger, vroeg zich af, hoe die arme man toch wel aan dat alles mocht komen, te meer, daar deze alles overvloedig voordiende.

De gastheer merkte dat wel, maar scheen met heimelijk genoeg de klimmende verwondering van zijn gast gade te slaan. — Deze, zijn nieuwsgierigheid niet langer kunnende bedwingen, zei eindelijk :

— Bij al het goede dat ge mij heden geschonken hebt, ontbreekt nog iets. Ik zou wel willen weten, waar gij dit alles haalt ».

— 't Wordt mij iederen dag geheel om niet gegeven, en wel door vrienden, die steeds om en bij mij zijn, antwoordde de Indiaan.

Nu werd het den vreemdeling nog raadselachtiger, en hij waagde dus de vraag :

— Maar wie zijn dan die vrienden toch wel, die zoo goed met u meenen dat ze u in dit heete klimaat van alles komen voorzien ?

— Mijn kokosboomen, was het antwoord. Het water welk ik u bij uw komst aanbood en waardoor gij u zoo verkwikt gevoeldet, schenken mij de nog niet volkomen rijpe vruchten. Elke vrucht bevat tennaastenbij den inhoud eener flesch. Deze naar amandellen smakende spijs is de inhoud van de vrucht, als zij rijp is. Deze melk die u zoo goed smaakte, is van gelijken oorsprong. Die lekkere kool is niets anders dan 't hart of de jonge bladeren van den Kokosboom. Maar dit gerecht gebruik ik alleen bij bijzondere gelegenheden wijl een boom, waaruit ik de hartbladeren weggesneden, heb, kort daarna sterft.

De wijn, die zoo geheel uw goedkeuring wegdroeg, wordt mij eveneens door den Kokosboom verschaft. Daartoe maak ik insnijdingen in de jonge bloemstelen, uit deze wonden vloeit dan een witachtig vocht, 't welk ik in kruiken opvang, en dat als palmwijn of toddy bekend is. Aan de zon blootgesteld, wordt die wijn zuur en ik verkrijg een goeden azijn, terwijl ik door hem over te halen mij dezen brandewijn verschaft.

Uit het oorspronkelijk sap weet ik ook suiker te verkrijgen, en zoo is het mij mogelijk uit het vrucht-vleesch lekkere confituren te bereiden. En al het va-twerk, waaruit gij gedronken hebt, is door mij uit de binnenste harde schalen der noten gemaakt.

Maar dat is nog niet alles. Ook mijn geheele va-

ning heb ik aan die kostelijke boomen te danken. Hun hout verschafte mij bouwmetaal. De droge en ineengevlochten bladeren dienden voor het dak. Tot een zonnescherm vereenigd maken zij mij 't mogelijk, zelfs op 't midden van den dag, uit te gaan zonder mij aan de verzen-gende zonnestrallen bloot te stellen. Mijn kleederen bestaan uit gevlochten bladstrooken, en evenzoo deze matten, die mij tot verschillend gebruik van zoo groot nut zijn. Deze zeef vind ik bijna geheel bereid aan dat gedeelte van den stam, waar de bladeren ontspringen. En men maakt van die bladeren, door ze op doelmatige wijze te vlechten, ook scheepszeilen. De haarachtige zelfstandigheid, die de noten omgeeft, is veel doelmatiger voor het kalfateren van schepen dan vlas. daar zij niet zoo spoedig verrot, als zij in 't water komt, sterk uitzet en dus de dichtheid bevordert. Van datzelfde kokoshaar maakt men ook bindgaren, touw en kabels. Eindelijk moet ik er nog bijvoegen, dat ik een uitmuntende olie, die tot bereiding der spijsen en evenzeer tot verlichting mijner woning dient door uitpersing van het versche vrucht-vleesch verkrijg.

Terwijl de vreemdeling naar deze rede luisterde, kon hij niet nalaten den armen Indiaan te bewonderen die alhoewel slechts eenige Kokosboomen bezittende, daarmee toch in al zijn behoeften wist te voorzien.

Toen hij zich eindelijk tot zijn vertrek gereedmaakte, sprak zijn vriendelijke gastheer :

—Ik heb reeds sinds eenigen tijd gewenscht aan een mijner vrienden in de stad te schrijven, maar had geen gelegenheid om hem den brief te doen toekomen. Zoudt gij er u wel mede willen belasten ?

— Zeer zeker, antwoordde de vreemde en voegde er bij : « Dan zult ge u zeker daartoe weder bedienen van benoedigheden, welke « uw vrienden u om niet verschaffen ? »

— Zoo is 't hernam de andere, en ook dit raadsel zal ik u oplossen. Van het houtzaagsel maak ik dezen inkt, van de bladeren dit perkament, en dat het goed is, blijkt hieruit, dat men van hetzelfde papier eertijds zelf gebruik maakte voor belangrijke stukken en om er merkwaardige daden op te schrijven ».

H. Witte

EEN AALMOES.

« Een aalmoes ! » bidt het bibbrend kind
En steekt de handjes uit.
Fel snerpt de koude noorderwind
En geeselt deur en ruit.

« Een aalmoes ! » 't Was vergeefs gevraagd
Aan deze en gindsche deur.
Het kleedje is oud ; de sneeuwvlok jaagt
Door rafel en door scheur.

« Een aalmoes ! » Altoos ijdele vraag !
Wie aankomt gaat voorbij,
Al huivrend in den bonten kraag.
Ik deê, 't, misschien ook gij.

« Een aalmoes ! » 't Was een breede hand.
Die in den broekzak greep,
Een ruwe zeer vereelte hand,
Die thans de hare neep.

Een stoer matroos, in loop en draai,
Een gast van 't echte soort !
En zulk een rilt niet in het baai,
Al blaast de wind uit 't noord.

« 'k Blijf eeuwig dankbaar, brave heer ! »
Hij schoof zijn klak eens goed
En bromde : « daarvan nu niet meer !
« Maar weet ge wat ge doet ?

« Als 't ginder spookt bij wind en weer,
Voor hond en kat te boos,
Bidt gij dan tot ons Lieven Heer
Om hulp voor elk matroos.»

Naar H. J. Schimmel.

GIJ ZULT NIET STELEN.

Lodewijk XIV, koning van Frankrijk, had een minister, die met wijsheid hielp, het Fransche volk geld te verdienen, en veel deed voor handel, nijverheid en iandbouw.

De minister wiens naam door de gansche wereld beroemd is, heette Colbert. Hij was de zoon van nette burgermensen, die door tegenspoed achteruitgegaan en blij waren hun zoon op een koopmanskantoor te kunnen doen, waar hij zelf den kost verdienen zou.

Zijn patroon, een Fransch lakenkoopman, Certain genaamd, telde de aanzienlijkste lieden onder zijn klanten. Jean Baptiste Colbert moest daar den lakenhandel leeren.

Op zekeren middag beval de patroon Colbert met drie stukken laken naar een hotel te gaan; waar een aanzienlijke bankier, Cenani geheeten logeerde en laken noodig had.

— Kijk, zei de koopman, dit stuk Nr. 1 gemerkt kost 6 Kronen, Nr. 2 8, en Nr. 3 15 Kronen de el. Vergis u niet met meten en zorg, dat ge onmiddellijk geld krijgt.

Van den knecht, die de stukken droeg vergezeld kwam Colbert aan het hotel en vroeg den bankier Cenani te spreken. Hij werd binnengelaten en vertoonde het laken. De bankier bekeek het en zei :

— Dit stuk vind ik schoon, hoeveel zit daaraan ?
Colbert antwoordde : « 30 el ».

— Dan zal ik het maar houden, want ik heb het noodig. Van welken prijs is het ?

— Vijftien kronen, mijnheer !

— Dat is dus $30 \times 15 = 450$ Kronen, sprak de bankier, haalde het geld en telde het Colbert voor.

— Zal ik eerst de 30 el voor u uitmeten, mijnheer ? vroeg Colbert, maar de bankier antwoordde : « De firma Certain staat voor eerlijk bekend, dus het is niet noodig ».

Met een buiging nam Colbert afscheid en ging verflag doen bij zijn patroon. Nauwelijks was hij in den winkel of de knecht begon te lachen en zei : Wat een fijne vergissing ». Colbert vroeg wat er gaande was en de koopman bromde inmiddels : « als ge te weinig ontvangen hebt, kunt ge het uit uw eigen zak bijpassen ».

— Dat is niet noodig, sprak de knecht, hij heeft te veel meegebracht en het laken van 8 Kronen voor 15 verkocht, kijk maar.

De koopman bevond het zoo. Toen klaarde zijn geelaat op en hij zei tot Colbert : « Dat hebt ge hem goed geleverd. Dat geeft op 30 el 210 Kronen voordeel.

— Neen, maar dat gaat zoo niet, stamelde Colbert. Doch zijn patroon viel hem in de rede met de opmerking. « Maak u niet kwaad, ge zult een deel van de winst hebben ; wees maar niet bang dat ik alles houden zal ».

Colbert bedwong zich met moeite en zei toen :

— Neen mijnheer ! dat geld komt mij evenmin toe als u, mijnheer Cenani moet het terstond terug hebben. En zonder den ruwen uitval van zijn patroon af te wachten, snelde hij naar het hotel en verzocht opnieuw den bankier te spreken.

Dit kostte hem moeite, want de heer was zich juist aan het kleeden, maar Colbert drong door tot in zijn kamer op gevaar af van er uit geworpen te worden en deelde de vergissing mede, die hem zooveel leed deed.

Met een zonderlingen blik keek de bankier hem aan, terwijl hij het te veel betaalde weer uittelde op tafel.

— Ge hadt het gemakkelijk met u beiden kunnen deelen, ik zou er niets van gemerkt hebben, zei hij achteloos.

— Ik wensch uw geld niet te bezitten, mijnheer. Ik ga graag als een eerlijk mensch door de wereld.

— En als ik nu dit geld afstond voor uw eerlijkheid ? sprak de bankier.

— Ik zou het niet aanvaarden, mijnheer. Ik heb er niet het minste recht op, dat ik het u terugbreng, is mijn plicht.

De bankier vroeg zijn naam en adres en liet hem vertrekken.

Bij zijn patroon werd hij alles behalve prettig ontvangen. Hij werd uitgemaakt voor een dwaas, die nooit in de wereld zou vooruitkomen, wijl hij zijn voordeel niet begreep. Toen de patroon aan het buitensje dacht, dat hem ontgaan was, werd hij zoo

boos, dat hij Colbert op stel en sprong weg joeg.

Colbert's ouders keken vreemd op toen de zoon hun mededeelde dat hij ontslagen was.

Juist hadden zij met elkaar de noodzakelijkheid besproken om wat kleiner te gaan wonen en zich getroost met de gedachte, dat Jean hun nu wel spoedig zou kunnen helpen.

En zie, daar komt hij met de Jobstijding thuis, dat hij buiten betrekking is. Onder tranen deelde hij de toedracht mede. Zijn moeder, in plaats van hem te berispen, trok hem naar zich toe en kuste hem en zijn vader oordeelde dat hij uitstekend gehandeld had.

Maar God zegende den eerlijken knaap.

Tegen den avond werd er geklopt. Voor de deur hield een koets stil, waarin een aanzienlijke heer zat, die den heer Colbert wenschte te spreken.

De groote mijnheer kwam binnen en bleek niemand anders te zijn dan de rijke bankier.

Hij had inlichtingen genomen en wist wat er gebeurd was. En gaarne zou hij zoo'n eerlijken jongen in zijn dienst nemen.

Jean kwam nu op het kantoor van den bankier en bracht het zoo ver dat hij later door den koning tot minister werd gekozen. En nooit hadden zijn ouders nog gebrek.

